

2026-03-25

Avsnitt 111: Tidningen Lika värde nummer 1 2026, tema språk och kommunikation

SARA: Hej, vi på Specialpedagogiska skolmyndigheten arbetar för att alla barn, elever och vuxenstuderande med funktionsnedsättning ska få tillgång till en likvärdig utbildning och annan verksamhet av god kvalitet i en trygg miljö.

Nu är det dags för ett nytt poddavsnitt där du kommer att få lyssna på artiklar från SPSM:s tidning Lika värde. Årets första nummer hade tema språk och kommunikation. Artiklarna handlar om språkstörning, dyslexi och teckenspråk. Du får också några råd kring alternativ och kompletterande kommunikation, det ett långt begrepp och det brukar förkortas AKK.

Vi har också ett par artiklar utanför temadelen. Den ena handlar om dövblindhet och den andra är en forskarintervju om hur tjejer med adhd upplever sin diagnos.

Jag heter Sara Hamrén Håkansson och är kommunikatör på SPSM. Mina kollegor Anna Rosenberg och Peter Häggmark läser upp artiklarna. Vi börjar på Fornbackaskolan i Södertälje. Där blev språk och kommunikation en ingång till ett utvecklingsarbete. Först handlade det om språkstörning, men snart omfattade arbetet mer än de väntat sig.

ANNA: Från språkstörning till gemensamt lärande

Språk och kommunikation är avgörande. Det handlar inte bara om elevers lärande, utan också om deras

delaktighet och trygghet. På Fornbackaskolan blev det en naturlig ingång till ett utvecklingsarbete. Först handlade det om språkstörning, men snart omfattade det mer än de väntat sig.

Fornbackaskolan är en F–6-skola med cirka 340 elever. Här finns både grundskola, anpassad grundskola och KÖSU – en kommunövergripande särskild undervisningsgrupp för elever i behov av särskilt stöd. Undervisningen sker i små grupper med hög vuxennärvaro, med målet att skapa en trygg och strukturerad skolgång och på sikt möjliggöra återgång till ordinarie undervisning.

Utvecklingsarbetet ägde rum inom ramen för skolans systematiska kvalitetsarbete. I samband med resultatuppföljningen identifierades språkstörning som ett prioriterat utvecklingsområde. Efter en kartläggning inleddes arbetet med kompetensutveckling utifrån SPSM:s Studiepaket språkstörning.

Biträdande rektor Emily Bergfors, tidigare utvecklingslärare på Resurscentrum i Södertälje kommun säger: Det började som en satsning på språkstörning, men ganska snart såg vi att behoven var bredare än så. Det handlade också om struktur, undervisningskvalitet och hur vi kunde stärka arbetslaget i stort.

Under arbetets gång har skolan fått stöd av SPSM genom rådgivning och återkommande avstämningar. Fokus låg på att bygga vidare på skolans befintliga organisation och skapa hållbara strukturer som kunde leva vidare över tid.

Efter det första året, som omfattade samtliga lärare på

skolan, riktades utvecklingsarbetet mer specifikt mot KÖSU-verksamheten. Här blev kollegialt lärande, pedagogisk handledning och tydliga roller centrala delar. De befintliga arbetslagsmötena strukturerades på ett nytt sätt enligt ett rullande veckoschema med tydligt innehåll, ansvarsfördelning och gemensam planering. Antonio Haddad är lagledare och undervisande lärare i KÖSU, han säger: Strukturen har varit avgörande. Men viljan hos personalen att medverka och delta i lärandet har varit minst lika viktig.

Arbetet vilar både på vetenskaplig grund och beprövad erfarenhet. Sociokulturella perspektiv på lärande kombineras med kognitionsvetenskapliga principer som bland annat tydlighet, repetition och att undvika kognitiv överbelastning.

Alexander Höglund, tidigare kommunövergripande specialpedagog säger: Vi försöker leva som vi lär. Om vi vill att lärare ska skapa goda förutsättningar för elevers lärande, måste vi göra samma sak i vår kompetensutveckling. Därför har vi tillämpat samma principer i lärarnas lärande som vi vill att de ska tillämpa på eleverna.

Vinsterna för eleverna har varit tydliga. Tack vare relations- och motivationsskapande arbetssätt har elevernas närvaro ökat och många av dem har hittat tillbaka till en fungerande skolvardag.

Antonio berättar: En elev uttryckte det som att ”det här är en ny version av mig”. Eleven hade tidigare haft svårt att hänga med i skolan och satt ofta ensam i ett grupprum i stället för i klassrummet med de andra. Det säger mycket om vad trygghet, struktur och relationer

kan betyda, avslutar Antonio.

Samtidigt har arbetet inte varit utan utmaningar.

Lärarnas tid utanför klassrummet är knapp, kompetenserna i arbetslaget har sett olika ut och ny forskning har ibland behövt anpassas för att fungera i praktiken. Lösningen har varit att ge arbetet tid, anpassa längs vägen till den specifika klassituationen och hålla fast vid en gemensam riktning.

Medskicken till andra skolor är tydliga: bygg vidare på det som redan finns, skapa tydliga roller, våga tänka långsiktigt och avsätt tid för kollegialt lärande och pedagogisk handledning.

Biträdande rektor Emily avslutar: Det här hade aldrig fungerat utan ett deltagande och drivande skolledarskap, säger Emily. Men framför allt handlar det om att sätta elevernas lärande i centrum, varje dag. Den här texten är skriven av Katarzyna Zebrowska.

SARA:

I sitt utvecklingsarbete har Fornbackaskolan fått specialpedagogisk rådgivning från SPSM. Stödet utformades tillsammans med skolan och det justerades efterhand som nya behov uppstod i verksamheten. Alla förskolor och skolor kan få sådan rådgivning för att utveckla arbetssätt och lärmiljöer för barn, elever och vuxenstuderande med funktionsnedsättning. Stödet är kostnadsfritt. Gå in på vår webbplats och läs mer om det här stödet, www.spsm.se, och sök på Specialpedagogiskt stöd.

Nu ska vi få höra vilka erfarenheter Oliver och Matilda har från sin skolgång. De har båda dyslexi.

PETER:

Erfarenheter av dyslexi i skolan

Trots att dyslexi är välkänt varierar stödet från lärare och skolor. Det har Matilda och Oliver fått erfara: vissa anpassningar hjälpte, men ibland uteblev de helt. Nu hoppas de på förändring genom ökad kunskap och acceptans.

Lärare har ofta svårt att hinna anpassa undervisningen. Men att stötta någon som har dyslexi behöver inte vara tidskrävande – det är Matilda Ehinger och Oliver Lönnberg Fink, båda 19 år, eniga om.

Oliver säger: När man ger en läsuppgift kan man komplettera med något att lyssna på.

Han fick sin diagnos i fyran. Matilda fick kämpa till sjuan och upptäcktes i en screening.

Hon säger: Jag blev väldigt lättad. I mellanstadiet pluggade jag med mamma varje kväll och undrade varför jag behövde jobba så mycket hårdare än alla andra.

Oliver fick prova olika sätt att läsa hos en specialpedagog. För Matilda var det för sent att få lästräning, men hon fick flera anpassningar och hade tät kontakt med specialpedagogen.

Matilda säger: NO var svårast, då satt jag med henne.

Och så gick jag på ”nomenad” med mamma.

Då förhörde mamman henne i NO medan de promenerade. Andra strategier var att redovisa muntligt eller att göra en poster med text och bilder.

Oliver är nöjd med lärarna i grundskolan, som lät honom komplettera muntligt efter proven. Både han och Matilda fick också mycket text uppläst, men

lärarna använde även lösa blad, som inte var inlästa. I gymnasiet mötte de inte samma förståelse.

Oliver säger: Lärarna där var inte så pålästa om dyslexi.

Bara vissa gav mig extra tid att göra proven och jag fick själv säga till för att få ljudböcker. De såg det nog mer som genvägar.

Matilda håller med, men extra tid var inte rätt stöd för henne.

Hon säger: Jag har adhd också och kan inte sitta still så länge. Så muntligt är bäst för mig.

Något som båda ser är att många lärare saknar kunskap om är rättning.

Oliver berättar: En lärare i ettan var bra, han såg innehållet och bortsåg från brister i struktur och stavning. Att en lärare lyssnar och är villig att anpassa är viktigast.

Matilda säger: Det finns fantastiska lärare som gör allt. Men vissa vill inte anpassa, de tycker att det de gör är tillräckligt.

Ett återkommande problem är vikarier.

Oliver säger: Äldre vikarier har inte alltid klart för sig att vissa elever behöver anpassningar.

Så vilka fördomar är vanligast?

Oliver svarar: Att den som har dyslexi bara har svårt att läsa, inte att skriva eller strukturera.

Matilda säger: Att man inte kan ha dyslexi om man har bra betyg och är en duktig flicka.

För tre år sedan blev de värdar för Dysse-podden, en intervju-podd om dyslexi. Den är till för barn och unga som har dyslexi, men även för familjemedlemmar och lärare.

Oliver berättar: I podden har vi pratat med många lärare som kan hjälpa elever på enkla sätt. Rektorer borde låta dem visa sina kollegor.

Matilda säger: Med podden vill vi sprida både kunskap och acceptans. Ju mer man pratar om det, desto mindre konstigt blir det.

Texten är skriven av Lena Vestlin.

SARA:

Dyslexi är inte detsamma som läs- och skrivsvårigheter. Dyslexi kännetecknas av stora svårigheter att uppnå korrekt och flytande ordavkodning och det trots att eleven har fått tillgång till evidensbaserad undervisning. Man kan träna upp läs- och skrivförmågan, men man kan inte träna bort funktionsnedsättningen dyslexi.

Vill du veta mer om läs- och skrivsvårigheter och dyslexi kan du gå in på vår webbplats, www.spsm.se, sök på läs- och skrivsvårigheter.

Vidare till Härnösand där Ulrika och Per undervisar elever från hela Sverige i svenskt teckenspråk.

ANNA: Fjärrundervisning i teckenspråk ger gemenskap och identitet

SPSM erbjuder fjärrundervisning i svenskt teckenspråk för barn och unga över hela landet. I dag deltar cirka 100 elever, från Luleå i norr till Ystad i söder.

SPSM har specialskolor för barn och elever som är döva eller som har en hörselnedsättning. Men de flesta går i vanlig skola i sina hemkommuner. Då har de möjlighet att få fjärrundervisning i teckenspråk.

Fjärrundervisningen riktar sig till tre olika målgrupper:

elever till döva föräldrar – det kallas CODA – elever med syskon som är döva eller har hörselnedsättning samt elever med egen hörselnedsättning, som utgör ungefär hälften av deltagarna. Dessa elever har inte alltid tillgång till modersmålsundervisning i teckenspråk i sina hemkommuner, vilket gör fjärrundervisningen till ett viktigt komplement. Per Markström är ansvarig för verksamheten på Kristinaskolan i Härnösand. Det är en av SPSM:s specialskolor för elever som är döva eller har en hörselnedsättning. Per säger: Vi möter barn som annars inte får möjlighet att utveckla sitt teckenspråk. Undervisningen sker främst på distans via Zoom. Eleverna träffas 45 minuter i veckan i små grupper om två till tre elever i samma ålder. Efter varje lektion får familjen en sammanfattning och övningar att arbeta vidare med. Undervisningen är inte betygsgrundande och har ingen fastställd läroplan, utan följer en ramkursplan. SPSM ordnar även fysiska träffar för barn och syskon till personer som är döva eller har en hörselnedsättning. Träffarna upplevs som mycket motiverande. Läraren Ulrika Malmheim säger: Det handlar om identitet och igenkänning. Här träffar man andra i samma situation och slipper förklara sådant som man har gemensamt. Per håller med och hoppas kunna erbjuda liknande träffar även för elever med hörselnedsättning framöver. Det har inte ingått i uppdraget hittills. Per säger: I den vanliga skolan är eleven oftast den enda som tecknar eller använder hörteknik. Här blir det

normaliserat. Man är inte ensam. I fjärrundervisningen kan eleverna jämföra sin situation, till exempel genom att diskutera stödet och tekniken i sina vanliga skolor. Undervisningen den är kostnadsfri. Det som krävs är en dator, ett rum och en handledare på elevens skola, till exempel en assistent eller lärare. Handledaren utses av skolans rektor, som fattar beslut om undervisningen. Även om det är ovanligt att rektorer säger nej till undervisningen kan det vara utmanande för Per och Ulrika att få ihop grupper eftersom eleverna tillhör olika målgrupper och har varierande åldrar, språknivåer och scheman. Samtidigt är efterfrågan stor. Just nu står 70 elever i kö till undervisningen och väntetiden kan vara upp till två år.

Per avslutar: Vi sår frön. Eleverna får känna att de inte är annorlunda eller ensamma. Det kan göra stor skillnad, säger Per Markström.

Den här texten är skriven av Gabriella Ekelund.

SARA:

Mer information om undervisningen i teckenspråk och hur man ansöker finns på vår webbplats. www.spsm.se, sök på teckenspråksutbildning för elever.

Alla kommunicerar, men inte alltid genom tal. En del barn och elever behöver alternativ eller kompletterande kommunikation, AKK. Men vad är det och hur kan man använda det i förskola och skola? Heléne Hjert och Johnny Andersson är rådgivare på SPSM. Här förklarar de och ger några råd.

PETER:

AKK är ett samlingsnamn för olika metoder som hjälper en person att förstå och uttrycka känslor, åsikter

och tankar. Det kan till exempel vara genom tecken, föremål eller bilder. AKK kan användas tillsammans med talat språk eller helt ersätta det, beroende på vad som fungerar bäst för att fånga barnets eller elevens röst.

1. Ta hjälp av en logoped för att hitta rätt form av AKK. Pröva med olika former av AKK tillsammans med barnet eller eleven, med stöd från specialpedagog.
2. Skapa och säkerställ att det finns förutsättningar för kommunikation i alla miljöer och aktiviteter. Börja med att fundera på hur kommunikationen fungerar i dagsläget och om den leder till positiva eller negativa utmaningar.
3. För att känna gemenskap och delaktighet behöver de som använder AKK kunna kommunicera med andra. Gör AKK synligt för alla. Var en förebild och använd själv AKK. Det här kan ta lång tid att få till, ge inte upp.
4. Använd oss när ni vill utveckla er förmåga att möta barn och elever i deras kommunikation. Vi erbjuder rådgivning och kompetensutveckling utifrån forskning och beprövad erfarenhet. Vid rådgivning är vi med i hela processen. Dessutom har vi läromedel med olika former av AKK och tjänster med symboler, bilder och tecken som du kan använda i undervisningen.

SARA:

Ja, det sista rådet där var att använda SPSM och på vår webbplats hittar du mer information om alternativ och kompletterande kommunikation och om kurser och läromedel. Gå in på www.spsm.se, sök på AKK. Att undervisa elever med dövblindhet i den anpassade

grundskolan kan vara en utmaning. Det vet Hanna och Lina i Halmstad. Här en artikel om deras arbete.

ANNA:

”Snälla händer” leder till samspel och lärande

Hur upplever man världen när man har både hörsel- och synnedsättning? Det kan vara svårt att föreställa sig, men det är viktigt att försöka om man ska undervisa elever med dövblindhet.

På Slottjord Norr anpassad grundskola finns en klass där alla elever utöver intellektuell funktionsnedsättning har en synnedsättning. Två av eleverna har dövblindhet. Det innebär att de har en så allvarlig syn- och hörselnedsättning att det är svårt att kompensera det ena sinnet med det andra.

Lina Andersson är mentor i klassen. En gång när hon prövade på hur det är att vara dövblind lät hon sin mamma vara ledsagare.

Lina berättar: När mamma fick ett telefonsamtal så satte hon mig i en fåtölj. Jag visste varken varför jag skulle sitta där eller hur länge. Om man inte förstår vad som händer runt omkring tappar man snabbt orken att försöka förstå och börjar tänka på något annat.

Hanna Wallberg är också är mentor i klassen. Hanna säger: En person med dövblindhet kan bli instängd i sin egen kropp, säger. Det kan vara läskigt att ta sig an världen utanför.

Lina och Hanna arbetar fysiskt nära eleverna för att få till ett samspel, vilket sedan kan leda till kommunikation. Om en elev gör något som hon eller

han inte brukar göra ställer de sig frågan: vad försöker eleven säga?

Lina säger: Det kan vara ett detektivarbete. Om vi inte förstår så måste vi tänka vidare, det är inte eleven som misslyckas.

Snälla händer kallar de sin syn på hur de förhåller sig till elevens händer. Det innebär att de inte tar elevens hand och placerar den på något eller någon. I stället försöker de locka eleverna att själva undersöka det som personalen vill att de ska upptäcka.

Hanna berättar: Vi måste låta det ta tid. Vi vill väcka nyfikenhet, inte skapa rädsla.

Varken Hanna eller Lina hade någon kunskap om dövblindhet tidigare. Men båda tycker att det som är nytt och svårt också är intressant.

Hanna säger: Vi kände oss otillräckliga i början. Vi har en läroplan, men hur skulle vi göra undervisningen begriplig för elever med dövblindhet?

Nu har de gått kurser hos SPSM om dövblindhet och har tagit till sig att det handlar om att lära känna varje elev. För en elev med dövblindhet kan synen vara starkare än hörseln, och hos en annan elev kan det vara tvärt om.

När de använder upplevelsebaserat lärande kan eleven använda sina starka sinnen. För att lära sig om årstider kan de till exempel känna och lyssna på snö på vintern eller på torra löv på hösten. Men det är inte alltid så lätt.

Hanna säger: Hur ska vi till exempel få dem att förstå vad ett träd är? Då är det bra att vi är två som kan stöta och blöta hur vi ska undervisa.

Några av eleverna i klassen går i högstadiet, för en är

det sista läsåret på skolan. Vad hoppas de att eleverna får med sig från tiden här?

Hanna säger: Att de ska våga uppleva och utforska världen. Och att framtida personal har rätt kompetens och vill förstå elevernas uttryck och yttringar.

Lina avslutar: Önskescenariot är att de har en fungerande kommunikation. Och känslan av att det finns någon som vill vara med mig och vill veta vad jag vill.

Den här texten är skriven av Sara Hamrén Håkansson.

SARA:

Ja, mitt besök i Halmstad var verkligen lärorikt. Vill du veta mer om dövblindhet kan du gå in på vår webbplats www.spsm.se och söka på just dövblindhet.

Slottjordsskolan har deltagit i kurser om medfödd dövblindhet hos SPSM. Myndigheten har också gjort specialpedagogiska utredningar som beskriver elevernas styrkor och svårigheter. Sådana utredningar visar också vad i lärmiljön som är gynnsamt och hindrande. Mer om det stödet finns på vår webbplats, www.spsm.se, sök på Specialpedagogiskt stöd.

Vi avslutar med en forskarintervju om hur unga tjejer upplever sin adhd-diagnos. Matilda Frick är universitetslektor och docent vid Stockholms universitet. Hon har tillsammans med Jan Grimell och Maja Ericsson genomfört en studie som heter Identity work among girls with ADHD: struggling with Me and I, impression management, and social camouflaging in school. Här kommer en intervju med Matilda.

PETER:

Så upplever unga tjejer sin adhd-diagnos

Adhd har blivit en alltmer vanlig diagnos bland ungdomar. Men hur påverkas egentligen unga tjejer av diagnosen och medicinering? Det har Matilda Frick tillsammans med två andra forskare undersökt i en ny studie från Stockholms universitet och Umeå universitet.

Matilda Frick arbetade som skolpsykolog när hon upptäckte ett doktorandprojekt som studerade adhd hos småbarn. Det väckte hennes intresse för ämnet och hon studerade under flera år objektiva aspekter av adhd som problemlösning och kognition. För några år sedan började hon studera den subjektiva upplevelsen.

Matilda säger: Jag ville undersöka hur det faktiskt är att leva med en diagnos och vad diagnosen gör för individen. Vissa människor är diagnoskritiska och det var så jag kom in på ämnet i den här studien.

Hon har genomfört studien med Jan Grimell och Maja Ericson. Tillsammans har de hittat flera resultat som skiljer sig från tidigare forskning. Studien syftar till att förstå adhd ur ett samhällsperspektiv och söker bland annat svar på hur det är att leva med diagnosen som ung, samt vilken funktion diagnosen fyller.

I studien intervjuades tio tjejer i åldrarna 15–18 år om livet, kompisar och skolan. De fick även berätta om när de fick sin diagnos och hur den påverkat deras självbild. Forskarna ville bland annat förstå vad diagnosen betyder för tjejerna och deras identitetsutveckling. Svaren från intervjuerna visade både väntade och oväntade resultat kopplat till en adhd-diagnos.

Matilda berättar: Ur ett forskarperspektiv är det vanligt

att läsa att de biverkningar som kopplas till adhd-medicin är sömnproblem, påverkad aptit och liknande. Men i studien har vi upptäckt att medicinen också påverkar personligheten och självkänslan. När de intervjuade tjejerna berättade om sina upplevelser med medicineringen är det flera som känt av en förändrad personlighet, samtidigt som skolarbetet går lättare och fokuset ökar. För många kopplas diagnosen också till en slags lättnad. En lättnad över att äntligen förstå sig själv.

Matilda förklarar: Flera av tjejerna beskriver att de länge känt sig annorlunda och att det varit svårt att smälta in. Diagnosen har i sin tur fungerat som en förklaring till varför.

Det är inte ovanligt att höra att det finns ett stigma kring att få diagnosen adhd, men enligt den senaste svenska forskningen går det att tyda att stigma är förhållandevis lågt. Om något är viljan att få en diagnos hög. I studien har forskarna varit specifikt intresserade av vad diagnosen betyder för tjejer. Det är vanligare att killar får diagnosen, men idag är skillnaderna små. Tjejer får däremot diagnosen senare och i högre utsträckning i tonåren.

Studien, som fokuserar på skolan, visar att kraven för att vara en god elev är högre för tjejer än för killar. Tjejerna berättar att de haft svårt att leva upp till dessa krav och därför använt strategier för att bättre smälta in. Kamouflering är ett exempel: en person lägger stor kraft på att anpassa sig för att inte sticka ut, vilket kan kännas som ett bra alternativ i stunden, men samtidigt leda till att personen får en senare diagnos.

Matilda säger: Många av tjejerna beskriver att kamoufleringen tar sådan energi att de går hem efter skolan och kan sova i flera timmar. Senare märker skolan detta eftersom måendet påverkas negativt och då driver skolan ofta på för en utredning.

I skolan tolkas symtom på adhd ofta som slarv eller som att eleven inte bryr sig om skolarbetet lika mycket som andra elever. Matilda lyfter att det är viktigt att personer som arbetar med unga har en förståelse för hur adhd-symtom kan ta sig uttryck i skolan. Här kan studien bidra med ökad kunskap och ge viktiga insikter, även för unga som redan har en diagnos.

Matilda berättar: Att läsa studien kan skapa igenkänning och leda till insikten att fler upplever liknande saker som en själv. Därför kan forskningen vara viktig för unga med diagnos, eftersom det är vanligt att känna att ingen annan har det som jag. När du känner dig ensam och annorlunda kan det vara en skön känsla att få veta att du inte alls är ensam i dina upplevelser.

Utöver de som har en formell diagnos finns det många i samhället som känner igen sig i symtomen, men som inte har den på papper – så kallad självdiagnostiserad adhd. Detta fenomen är något Matilda tycker bör studeras mer hos unga. Bland annat lyfter hon viljan att få en diagnos som en aspekt att undersöka.

Matilda fortsätter: Det är ett jätteintressant fenomen eftersom det säger mycket om normer och hur vi ser på andra. Vi lever i ett starkt medicinskt paradig där vi vill ha förklaringar till varför vi mår som vi mår och varför vi är som vi är, och det borde studeras mer.

Skolan är en starkt drivande faktor i att diagnoser ställs och det vill Matilda och hennes kollegor förstå bättre genom att prata med elevhälsoteam. Enligt henne är det vanligt att skolan vill ha formellt ställda diagnoser i stället för att ge lösningar direkt. Därför förbereder de nu en studie där skolor får uttala sig om hur processerna för diagnostik ser ut.

Matilda avslutar: Det viktigaste att komma ihåg är att bygga relationer med ungdomarna. Du ska känna och ha förståelse för vad de kämpar med, och lärare behöver veta att det är komplicerade processer de går igenom.

Texten är skriven av Mira Vestner.

SARA:

Hela studien är publicerad i den vetenskapliga tidskriften *Frontiers* och studien finns på deras webbplats, www.frontiersin.org, sök på Identity work among girls with adhd.

På SPSM:s webbplats finns nyheter och aktualiteter om forskning inom det specialpedagogiska området. Är du intresserad av det, gå in på www.spsm.se, sök på aktuellt om forskning.

Det var allt för den här gången. Vill du läsa tidningen i sin helhet så kan du ladda ner den eller beställa ett tryckt exemplar i vår webbutik, gå in på www.spsm.se/webbutik, och sök på Lika värde 1 2026. Tidningen kostar inget.

Fler avsnitt av podden Lika värde hittar du där poddar finns.

TACK till dig som lyssnat!